

Arrest

nr. 211 817 van 30 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 december 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 januari 2009 wordt zij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Wegens medische redenen werd haar tijdelijk verblijfsrecht verlengd met één jaar, dit op 27 april 2010, op 12 januari 2011 en op 16 januari 2012.

1.2 Op 14 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van haar tijdelijk verblijf vermeld in punt 1.1. Op 22 februari 2013 wordt haar de verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht geweigerd. Tegen voormelde weigeringsbeslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen(hierna: de Raad). Op 12 november 2013, bij arrest met nummer 113 666, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.3 Op 5 juli 2013 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze tweede aanvraag wordt op 8 augustus 2013 onontvankelijk verklaard.

1.4 Op 20 september 2013 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze derde aanvraag wordt op 7 november 2013 onontvankelijk verklaard.

1.5 Op 28 mei 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onvankelijk verklaard op 26 maart 2015. Op 27 november 2015 wordt deze vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Op 12 april 2016, bij arrest met nummer 165 542, vernietigt de Raad voormelde ongegrondheidsbeslissing.

1.6 Op 1 juni 2016 wordt de aanvraag vermeld in 1.5 opnieuw ongegrond verklaard, doch deze ongegrondheidsbeslissing wordt op 2 augustus 2016 ingetrokken. Het beroep ingediend bij de Raad tegen voormelde ongegrondheidsbeslissing van 1 juni 2016 wordt op 4 oktober 2016 bij arrest met nummer 175 762 verworpen.

1.7 Op 4 oktober 2016 wordt de aanvraag vermeld in 1.5 opnieuw ongegrond verklaard. Op 6 maart 2017, bij arrest met nummer 183 387, wordt deze ongegrondheidsbeslissing van 4 oktober 2016 vernietigt door de Raad.

1.8 Op 27 april 2017 wordt de aanvraag van 28 mei 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.9 Op 18 oktober 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het tegen deze beslissing ingesteld beroep bij de Raad is gekend onder het rolnummer 212 714.

1.10 Op 18 oktober 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : H(...)

voornaam : H(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : M(...)

nationaliteit : Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen(2), tenzij zij

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 9.05.2017 (bijlage 13 van 27.04.2017). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, met in begrip van medische ondersteuning. In het kader van artikel 74/9 §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 12.07.2017 tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ, nogmaals uitvoerig geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en reïntegratie. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.11 Op 30 oktober 2018, bij arrest nr. 211 815 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 18 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) vermeld onder punt 1.9.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze meent verder dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ze zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"4.1.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

**Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.**

4.2.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan haar mede te delen dat zij onderworpen wordt aan een inreisverbod.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat.

Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

4.3.

In casu dient er wel degelijk rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 EVRM.

Artikel 7 Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag../'.

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Daarnaast luidt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Met andere woorden, humanitaire en medische aspecten dienen in rekening gebracht te worden bij het al dan niet uitvaardigen van een verwijderingsbeslissing.

Een mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

In Armenië zal de verzoekende partij evenwel geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen.

Verzoekster moet o.a. driemaal in de week naar de nierdialyse.

De gezondheidszorg in Armenië is immers beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

De onmogelijkheid tot het bekomen van de noodzakelijke zorgen in haar land van herkomst, werd door de verzoekende partij reeds aangekaart in haar aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het ingeroepen risico om blootgesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen, meer bepaald schendingen van artikel 3 EVRM, stelt de Dienst Vreemdelingenzaken enkel het volgende:

"De asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden no grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt."

Verzoekster zou een eventuele terugkeer naar Armenië evenwel ervaren als een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM aangezien zij niet kan rekenen op vrienden en familie om haar te steunen en te helpen, mede gelet op de ontoegankelijkheid van zorgverlening en medicatie.

Het Bulletin of the World Health Organization, "Armenians struggle for health care and medicines" stelt immers het volgende:

"Since then the system has fragmented along partially free-market lines and is today failing the majority of the people it is supposed to serve. Skewed towards expensive hospital interventions that swallow up more than 50% of the national health budget, the Armenian health system falters at the local community level and is often totally absent from rural areas."

In de Health and Human Rights Journal, "Identifying the gaps: Armenian health care legislation and human rights in patient care protections", staat tevens het volgende te lezen:

"Although a number of developments have aimed to improve the quality and accessibility of Armenia's health care system, a host of factors has prevented the country from fully introducing measures to ensure respect for human rights in patient care."

Er kan dus moeilijk worden van uitgegaan dat de verzoekster zonder enig probleem toegang zal hebben tot de nodige zorgverlening en medicatie.

Verzoekster moet immers o.a. driemaal per week naar de nierdialyse.

In de medische regularisatie werd tevens herhaaldelijk vermeld dat de verzoekster te maken heeft met suïcidale neigingen. Dergelijke instabiliteit leidt tot een nog grotere gevoel van vernedering.

Verzoekster die reeds kampt met psychologische problemen en afhankelijk van de zorgverlening en medicatie, ziet een terugkeer naar Armenië als een bestraffing.

Op deze manier, en nog sterker door het opleggen van het inreisverbod van 3 jaar, wordt zij immers veroordeeld tot een leven zonder gelijkwaardige zorgverlening en toegang tot correcte hulpverlening en medicatie.

De verwerende partij schendt hiermee de formele motiveringsplicht die haar wordt opgelegd door zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4.4.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstje stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Dat met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de verwerende partij met alle elementen eigen aan het dossier van de verzoekster heeft rekening gehouden, namelijk de ernstige medische aandoeningen en de nood aan passende medische hulpverlening en medicatie.

4.5.

Dat het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet naar hetwelk verwezen wordt in de bestreden beslissing, als volgt luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

§2 De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Dat overeenkomstig artikel 74/11, §2, lid 2 de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, omwille van humanitaire redenen.

Dit heeft Dienst Vreemdelingenzaken in casu echter nagelaten.

4.6.

In de bestreden beslissing wordt bovendien het volgende gesteld:

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, met inbegrip van medische ondersteuning."

Verzoekster is het hier evenwel niet mee eens.

Gelet op het feit dat bij de afgifte van de beslissing tot ongegrondheid van haar regularisatieaanvraag 9ter verzoekster absoluut niet werd geïnformeerd omtrent deze beslissing en haar ook geen uitleg werd gegeven met betrekking tot eventuele beroepsmogelijkheden, is het nog maar de vraag of dit bij de afgifte van deze uitwijzingsbeslissing wel het geval geweest is.

- Zoals hoger uiteengezet kreeg de verzoekster kreeg haar positieve beslissing van in bezitname van het immatriculatie-attest A gelijktijdig met de negatieve beslissing van ongegrondheid. Zij was misleid omtrent de weigering ingevolge de gelijktijdige afgifte van de positieve beslissing.

- Verzoekster kreeg toen geen informatie betreffende de mogelijkheden om beroep in te dienen aangezien zij de positieve beslissing kreeg dat zij in het bezit werd gesteld van het immatriculatieattest A ingevolge de vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

- De ambtenaar liet trouwens weten dat de verzoekster de positieve woonstcontrole diende af te wachten vooraleer zij haar oranje kaart - immatriculatie-attest A - zou ontvangen.

- De Stad Antwerpen kan overigens niet aantonen dat de verzoekster op een correcte, onderscheiden manier werd geïnformeerd. Het hierbij horende formulier werd door het gemeentebestuur in Antwerpen simpelweg gekopieerd van de beslissing van 02/11/2016.

Om deze redenen werd een klacht ingediend bij de Federale Ombudsdienst voor het frauduleus te werk gaan van de dienst en voor valsheid in geschrifte.

4.7.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat over tot het nemen van een beslissing met een inreisverbod van 3 jaar louter omdat de verzoekster illegaal op grondgebied zou verbleven zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenzaken zich aldus reeds heeft uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat in de beslissing evenwel gemotiveerd wordt waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (herhaald bevel), doch dat dit geen afdoende motivering is om de termijn van 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod, zonder rekening te houden met de specifieke elementen van verzoekster, zijnde de ernstige medische problematiek van de verzoekster.

Dat bovendien artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

Dat in casu dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig zijn.

4.8.

Verzoekster verbleef ook niet altijd illegaal op het grondgebied, er werd haar immers een regularisatie op basis van artikel 9ter toegekend, hetwelk ook meerdere jaren werd verlengd.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient in alle redelijkheid een opportune beslissing te nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat er rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoekende partij, namelijk de ernstige medische problematiek van verzoekster.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent; concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, Le., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het teaan alle redelijkheid ingaat. wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Daar waar de verzoekster een inreisverbod opgelegd kreeg van 3 jaar is de huidige situatie onhoudbaar en onredelijk te noemen aangezien zij lijdt aan een ernstige medische aandoening, waardoor zij o.a. driemaal in de week naar de nierdialyse moet, hetgeen in Armenië absoluut geen evidentie is.

4.9.

Dat een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoekster, hoewel deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is, een schending inhoudt van de motiveringsplicht juncto de gewaarborgde rechten zoals opgenomen in artikel 3 EVRM.

De beslissing wordt immers als volgt gemotiveerd:

"Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Deze beslissing is absoluut en manifest onredelijk daar de specifieke humanitaire redenen, namelijk de ernstige medische aandoening van verzoekster wel degelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is en niet kan ontkend worden."

3.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM alsook artikel 7 van het Handvest zonder enige verdere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Omdat het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, moet ambtshalve worden vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet – de

administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De voormelde aangevoerde schendingen worden bekeken in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 74/11, § 1 luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van ‘*maximum*’ drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het eerste lid van dezelfde paragraaf vereist dat voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen (‘*maximum*’ drie jaar).

Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de “specifieke omstandigheden” van de betrokken vreemdeling in rekening moet nemen.

Artikel 3 van het EVRM, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragssluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moeten de verzoekende partijen over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partij meerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende waarbij zij dus de kans heeft gehad deze omstandigheden te doen gelden.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij betoogt dat in casu rekening diende gehouden te worden met hogere rechtsnormen zoals onder meer artikel 3 van het EVRM. Ze geeft aan dat zij in Armenië geen beroep zal kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandelingen, dat zij driemaal in de week naar de nierdialyse moet gaan en dat de gezondheidszorg in Armenië beperkt is en niet voor eenieder toegankelijk is. Ze wijst erop dat de onmogelijkheid tot het bekomen van de noodzakelijke zorgen in haar land van herkomst reeds werd aangekaart in haar aanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert aan dat zij een eventuele terugkeer naar Armenië evenwel zou ervaren als een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM aangezien zij niet kan rekenen op vrienden en familie om haar te steunen en te helpen, mede gelet op de ontoegankelijkheid van zorgverlening en medicatie. Ze wijst in dit verband op het "Bulletin of the World Health Organization" en op een artikel in de "Health and Human Rights Journal" waarbij ze stelt dat er moeilijk van uitgegaan kan worden dat zij zonder enig probleem toegang zal hebben tot de nodige zorgverlening en medicatie. Ze wijst er in dit verband nog op dat in de medische regularisatie herhaaldelijk werd vermeld dat zij te maken heeft met suïcidale neigingen, dat ze reeds kampt met psychologische problemen en afhankelijk van zorgverlening en medicatie, zodat ze een terugkeer naar Armenië als een bestraffing ziet en dat zij op deze manier immers wordt veroordeeld tot een leven zonder gelijkwaardige zorgverlening en toegang tot correcte hulpverlening en medicatie. De verzoekende partij stelt dat zij op deze manier, en nog sterker door het opleggen van het inreisverbod van drie jaar, immers wordt veroordeeld tot een leven zonder gelijkwaardige zorgverlening en toegang tot correcte hulpverlening en medicatie. Ze voert aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of de gemachtigde met alle elementen eigen aan haar dossier rekening heeft gehouden, namelijk de ernstige medische aandoeningen en de nood aan passende medische hulpverlening en medicatie.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde

nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De gemachtigde stelt in dit verband dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste haar werd betekend op 9 mei 2017 (bijlage 13 van 27 april 2017) en stelt vast dat verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering dus niet werden uitgevoerd. Er wordt in de bestreden beslissing verder aangegeven dat betrokkene hardnekkig weigert te voldoen aan de terugkeerverplichting en bovendien werd geïnformeerd door de stad Antwerpen over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De gemachtigde concludeert dat om deze redenen aan betrokkene in toepassing van artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd.

De Raad stelt vervolgens vast dat ook omtrent de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gemotiveerd. De gemachtigde geeft in de eerste plaats aan dat de asielaanvraag alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) na grondig onderzoek negatief werden afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. De gemachtigde wijst er verder op dat betrokkene bovendien werd geïnformeerd door de stad Antwerpen over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, met inbegrip van medische ondersteuning. Er wordt in de bestreden beslissing nog op gewezen dat in het kader van artikel 74/9, § 3, van de vreemdelingenwet en het KB van 17.09.2014 betrokkene op 12.07.2017 tijdens een onderhoud met een ambtenaar van DVZ nogmaals uitvoerig werd geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en re-integratie. De gemachtigde oordeelt dat betrokkene geen enkele poging deed om gebruik te maken van deze mogelijkheden en verder in illegaal verblijf bleef op het grondgebied, waarbij hij stelt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid nochtans een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde. De gemachtigde wijst er vervolgens op dat betrokkene dan ook geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven en oordeelt dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel is. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Gelet op bovenstaande concrete motieven kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke omstandigheden, noch dat er sprake zou zijn van een stereotiepe motivering. De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, uit de concrete motivering zoals hoger weergegeven blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met een schending van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de asielaanvraag, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) na grondig onderzoek negatief werden afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. De Raad merkt in dit verband op dat uit de stukken van het administratief dossier, evenals uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2017 waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, blijkt dat de laatste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 28 mei 2014 ongegrond werd verklaard op 27 april 2017. In deze ongegrondheidsbeslissing van 27 april 2017 wordt het volgende gesteld:

“L'intéressé invoque un problème de santé à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour justifiant, selon lui, une régularisation de séjour en Belgique. Le Médecin de l'Office des Etrangers (O.E.), compétent pour l'évaluation de l'état de santé de l'intéressé et, si nécessaire, pour l'appréciation des possibilités de traitement au pays d'origine et/ou de provenance, a ainsi été invité à se prononcer quant à un possible retour vers l'Arménie, pays d'origine du requérant.

Dans son avis médical remis le 26.04.2017, le médecin de l'O.E. atteste que le requérant présente une pathologie et affirme que l'ensemble des traitements médicamenteux et suivi requis sont disponibles au pays d'origine. Il ajoute que ces soins médicaux sont accessibles au requérant et que son état de santé ne l'empêche pas de voyager. Dès lors, le médecin de l'O.E. conclut qu'il n'y a pas de contre-indication d'un point de vue médical à un retour du requérante dans son pays d'origine.

Vu l'ensemble de ces éléments, il n'apparaît pas que l'intéressé souffre d'une maladie dans un état tel qu'il entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou il n'apparaît pas que l'intéressé souffre d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il

séjourne . Par conséquent, il n'existe pas de preuve qu'un retour au pays de séjour soit une atteinte à la directive Européenne 2004/83/CE, ni à l'article 3 CEDH.

Le rapport du médecin est joint à la présente décision. Les documents sur le pays d'origine se trouvent dans le dossier administratif du requérant".

De Raad stipt aan dat de verzoekende partij heeft nagelaten een beroep in te dienen tegen deze ongegrondheidsbeslissing van 27 april 2017, waarvan het medisch advies van 26 april 2017 integraal deel uitmaakt, zodat deze definitief zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij reeds omstandig werd beoordeeld, naar aanleiding van de ongegrondheidsbeslissing van 27 april 2017, waarbij nogmaals moet benadrukt worden dat hiertegen geen beroep werd aangetekend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij sindsdien andere gezondheidsproblemen ter kennis heeft gebracht en blijkt niet dat zij sindsdien in haar hoofde een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, waarmee de gemachtigde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing rekening mee had kunnen en moeten houden. Zij blijft ook thans in haar verzoekschrift in gebreke aan te tonen welke andere specifieke nieuwe gezondheidsproblemen zij sinds het onderzoek in het kader van de beslissing van 27 april 2017 zou ondervinden waarmee de gemachtigde nog rekening mee had moeten houden en die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Door voornamelijk de medische elementen (zoals onder meer driemaal per week naar de nierdialyse gaan en de suïcidale neigingen) te herhalen die zij heeft aangevoerd in haar eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan zij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat haar medische toestand evenals de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong reeds omstandig werd onderzocht. Waar zij in dit verband nog wijst op het "*Bulletin of the World Health Organization*" evenals op een artikel in "*Health and Human Rights Journal*" stelt de Raad in de eerste plaats vast dat zij bij de inventaris van haar stukken aangeeft dat deze dateren van "07/2009" en "03/12/2013". Aangezien deze informatie dateert van 2009 en 2013 terwijl het medisch advies dateert van 26 april 2017 en zich in het administratief dossier recentere bronnen bevinden aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de adequate behandelingen in Armenië (onder meer een Medical Country of Origin Information van 11 maart 2017), toont de verzoekende partij met haar loutere verwijzing naar algemene rapporten niet aan dat haar situatie sinds het medisch advies van 26 april 2017 zou gewijzigd zijn. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich tot een verwijzing naar algemene rapporten waaruit zij bepaalde onderdelen citeert, zonder deze echter concreet te betrekken op haar persoonlijke situatie.

Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, wijst de Raad er met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip "*uitzonderlijke gevallen*" werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: "*183. The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*" (Het Hof oordeelt dat onder "*andere zeer uitzonderlijke gevallen*", zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk* die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden: "*de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting*". Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die

betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. *In casu* toont de verzoekende partij dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, te meer gelet op het gegeven dat zij sinds de ongegrondheidsbeslissing van 27 april 2017 geen andere gezondheidsproblemen ter kennis heeft gebracht en ook niet blijkt dat zij in haar hoofde sindsdien een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

De verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat voornoemde artikelen – zoals de verzoekende partij ook zelf aangeeft – uitdrukkelijk slechts betrekking hebben op beslissingen tot verwijdering. De bestreden beslissing is een inreisverbod en zodoende geen beslissing tot verwijdering, zodat het betoog van de verzoekende partij aangaande de artikelen 7 en 74/13 niet dienstig is. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog kritiek zou uiten op de niet in het geding zijnde bevel om het grondgebied te verlaten van 18 oktober 2017 of de ongegrondheidsbeslissing van 27 april 2017, wordt erop gewezen dat deze kritiek niet pertinent is naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 18 oktober 2017 aan de orde is. Zij kon voormeld bevel om het grondgebied te verlaten met de ter beschikking staande rechtsmiddelen aanvechten, wat zij ook heeft gedaan. Het beroep tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten, gekend onder rolnummer 212 714, werd door de Raad echter verworpen op 30 oktober 2018 bij arrest met nummer 211 815. Met betrekking tot de ongegrondheidsbeslissing van 27 april 2017 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat deze niet werd aangevochten. Middelen die gericht zijn tegen een andere beslissing zijn onontvankelijk. Het laten voorbijgaan van een beroepsmogelijkheid kan niet worden rechtgezet middels huidig beroep. Opnieuw wordt benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft en aldus niet de beslissing is die een eventuele terugleiding of terugkeer naar het land van herkomst bewerkstelligt. De bestreden beslissing houdt enkel in dat eens de verzoekende partij van het grondgebied is verwijderd, zij gedurende een periode van drie jaar, dit grondgebied niet zal mogen betreden. Voormelde kritiek kan zodoende niet leiden tot de nietigheid van de huidige bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen, merkt de Raad op dat luidens artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde zich inderdaad kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog wijst op haar gezondheidstoestand, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd aangegeven dat haar aanvragen tot medische regularisatie negatief werden afgesloten. De verzoekende partij toont in geen geval aan dat het onredelijk is van de gemachtigde om aldus te besluiten dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te willen voorhouden, voorziet artikel 74/11 *in casu* bovendien niet in een loutere mogelijkheid tot het afleveren van een inreisverbod. Voormeld artikel bepaalt immers het volgende: “*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”. Deze wettelijke bepaling maakt geen melding van het woord “kan”, maar stelt uitdrukkelijk “gaat gepaard”, hetgeen geen keuzemogelijkheid inhoudt. Zulks blijkt ook uitdrukkelijk uit de voorbereidende werkzaamheden “*De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft (...)*” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7). De Raad stipt aan dat de verzoekende partij in geen geval weerlegt dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De verzoekende partij gaat vervolgens in op de motivering in de bestreden beslissing onder de duur van het inreisverbod dat zij door de stad Antwerpen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, met in begrip van medische ondersteuning. Ze stelt dat zij bij de afgifte van de beslissing tot ongegrondheid van haar regularisatieaanvraag 9ter absoluut niet werd geïnformeerd omtrent deze beslissing en haar ook geen uitleg werd gegeven met betrekking tot eventuele beroepsmogelijkheden en het nog maar de vraag is of dit bij de afgifte van deze uitwijzingsbeslissing wel het geval geweest is. Ze merkt op dat zij haar positieve beslissing van in bezit name van het immatriculatie-attest A gelijktijdig kreeg met de

negatieve beslissing van ongegrondheid en voert aan dat zij was misleid omtrent de weigering ingevolge de gelijktijdige afgifte van de positieve beslissing. De verzoekende partij benadrukt dat zij toen geen informatie kreeg betreffende de mogelijkheden om beroep in te dienen aangezien zij de positieve beslissing kreeg dat zij in het bezit werd gesteld van het immatriculatieattest A ingevolge de vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ze betoogt ten slotte dat de Stad Antwerpen overigens niet kan aantonen dat zij op een correcte, onderscheiden manier werd geïnformeerd

Waar de verzoekende partij stelt dat zij bij de afgifte van de beslissing tot ongegrondheid van haar regularisatieaanvraag 9ter absoluut niet werd geïnformeerd omtrent deze beslissing en haar ook geen uitleg werd gegeven met betrekking tot eventuele beroepsmogelijkheden en het nog maar de vraag is of dit bij de afgifte van deze uitwijzingsbeslissing wel het geval geweest is, wijst de Raad op het volgende.

De Raad stelt vast dat uit de akte van kennisgeving bijgevoegd aan de ongegrondheidsbeslissing wel degelijk blijkt dat deze haar werd betekend op 9 mei 2017 en haar werd gewezen op de beroepsmogelijkheden waarbij het volgende werd aangegeven: *“Prière d’informer l’intéressé que cette décision, conformément à l’article 39/2, §2, de la loi du 15 décembre 1980, est susceptible de recours en annulation près le Conseil du Contentieux des Étrangers, qui doit être introduit, par voie de requête, dans les trente jours de la notification de cette décision.*

Une action en suspension peut être introduite conformément à l’article 39/82 de la loi du 15 décembre 1980. Sauf dans le cas d’extrême urgence, tant l’action en suspension que le recours en annulation doivent être introduits par un seul et même acte.

Sans préjudice des autres modalités légales et réglementaires, le recours susmentionné et l’action visée ci-dessus sont introduits par voie de requête qui doit répondre aux conditions mentionnées à l’article 39/78 de la loi du 15 décembre 1980 et à l’article 32 du Règlement de procédure du Conseil du Contentieux des Étrangers. Ils sont introduits auprès du Conseil par courrier recommandé à la poste, sous réserve des dérogations prévues à l’article 3, 61, alinéas deux et quatre, du RP CCE, au Premier Président du Conseil du Contentieux des Étrangers, rue Gaucheret 92-94, à 1030 Bruxelles.

Sous réserve de l’application de l’article 39/79 de la loi du 15 décembre 1980, l’introduction d’un recours en annulation et d’une action en suspension ne suspend pas l’exécution de la présente mesure.”

De Raad stelt vast dat ook uit de akte van kennisgeving bijgevoegd aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2017 uitdrukkelijk blijkt dat hierop omstandig “de beroepsmogelijkheden” worden vermeld waarbij het volgende wordt aangegeven: *“Bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan een beroep tot nietigverklaring worden ingediend tegen de beslissing(en), overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980. Dit beroep moet binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing(en) door middel van een verzoekschrift worden ingediend. Indien de betrokkene zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet, of ter beschikking is gesteld van de regering, moet het verzoekschrift binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing worden ingediend, krachtens artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.(...)Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. Behoudens toestemming van betrokkene, wordt slechts overgegaan tot gedwongen tenuitvoerlegging na het verstrijken van de nieuwe beroepstermijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, die 10 dagen bedraagt of na het UDN-verwerpingsarrest. Bij een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn herleid tot vijf dagen. In het geval van deze beslissing is de termijn vijf dagen. (...) Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de vereisten vermeld in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV). Zij worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3 § 1, tweede en vierde lid van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel. (...)Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980 schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet. Een rubriek “FAQ” kan via de website <http://www.rvv-cce.be> worden geraadpleegd”.* In voormeld bevel om het grondgebied te verlaten werd overigens ook gewezen op “de verplichting om terug te keren en de gevolgen indien dit niet wordt gedaan”: *“De brochure met de mogelijkheden van vrijwillige terugkeer werden hem overhandigd. Indien hij/zij dit bevel niet opvolgt, loopt hij/zij gevaar, naar de grens te worden teruggeleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de*

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Indien hij/zij dit bevel niet opvolgt, kan er bovendien een inreisverbod worden opgelegd."

De Raad merkt in dit verband op dat het gegeven dat voormelde ongegrondheidsbeslissing, evenals het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2017 en de beslissing tot afgifte van een AI haar tegelijk werden betekend op 9 mei 2017, in geen geval het bestaan en de rechtsgeldige betekening van de ongegrondheidsbeslissing, noch van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2017, betekend op 9 mei 2017, aantast. Hoewel de voormelde beslissingen op dezelfde dag werden betekend, blijkt duidelijk dat de beslissing tot afgifte van een AI dateert van 28 maart 2017 terwijl de ongegrondheidsbeslissing inzake de aanvraag van 28 mei 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten, werden genomen op 27 april 2017. Verder wordt erop gewezen dat het gegeven dat deze (standaard)informatie ook terug te vinden is in de beslissing van 2 november 2016 en dat een klacht werd ingediend bij de Federale Ombudsdienst, de Ombudsvrouw van de Stad Antwerpen, de burgemeester van de Stad Antwerpen en de Dienst Vreemdelingenzaken hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan de kennisgeving en juistheid ervan. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij met haar betoog geen afbreuk doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2017 haar betekend op 9 mei 2017 evenals de vaststelling dat zij door de stad Antwerpen werd geïnformeerd. De Raad wijst er overigens op dat de verzoekende partij in geen geval ingaat op de verdere motivering dat zij op 12 juli 2017 tijdens een onderhoud met een ambtenaar van de DVZ, nogmaals uitvoerig werd geïnformeerd over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en re-integratie, zodat zij ook hier geen afbreuk aan kan doen.

Waar de verzoekende partij ten slotte aanvoert dat zij niet altijd illegaal op het grondgebied verbleef en dat haar immers een regularisatie op basis van artikel 9ter toegekend werd die meerdere jaren werd verlengd, merkt de Raad op dat deze achterhaalde gegevens geen afbreuk kunnen doen aan het bestreden inreisverbod die gesteund is op de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan onder meer het laatste bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2017 haar betekend op 9 mei 2017. Bovendien wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde, gelet op de motivering in rechte en in feite zoals hoger weergegeven, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van het evenredigheidsbeginsel en van van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU